

et fremmed Værf, naar vi have vort eget. Jeg beder de ærede Herrer ikke misforstaa mig, som om jeg skulde tilraaade at kjøbe „Brindseje Klottilbe“, men det faldt mig ind, at, naar der var Spørgsmaal om, hvorledes vi hurtig kunde erhverve Skibe, var dette i alt Fald en hurtig Maade, uden at jeg dermed vil sige, at det var en god Maade. — Hvad det angaar at forelægge en Forsvarsplan, før vi begyndte at bevilge Skibe, vil jeg bede den ærede Regjering om endelig ikke at gaa videre med at forelægge samlede Forsvarsplaner, end det allerede er sket; jeg finder det endogfaa fortræffeligt, at der kun er givet Antydninger af, hvorledes Forsvaret skal ske; thi det have vi jo dog Alle erfaret, hvorledes de Sagskyndige komme frem med alle deres Planer, saa snart man har en almindelig Forsvarsplan, og jeg bellager, at den ærede Krigsminister ikke, forinden han forelagde sin bestedne Plan, sit Dverensstemmelse med sine Underordnede om, hvorledes Planen bedst skulde være, saaledes at der ikke i Thinget skulde være Strid om, hvorvidt denne Plan skulde følges. For mig staar det bestandig som det Fornuftigste, en Repræsentation kan gjøre, at sige: Hvor mange Millioner behøver Krigsministeren og Marineministeren til Landets Forsvar? Her ere de; anvend dem paa den Maade, De agte at forsvare for Nutid og Fremtid, og lad ikke hvert enkelt Medlem af Repræsentationen bringe sit Bæsyn med om, hvorledes disse Millioner skulle anvendes; thi saa blive de formodentlig daarlig anvendte, naar der er saa mange Rokke. Jeg talte nylig om et Land, hvor man havde gjort et efter min Mening fornuftigt Skridt, nemlig ved at affstaa Patenter. Det er Holland. Ogsaa paa dette Punkt staar Holland for mig som et Exempel, som det var værd for os at efterfølge, thi der bevilgede man Forsvarsministeren, hvad der forlangtes til Landets Forsvar, og der var ikke Tale om at blande sig ind i, om der skulde lægges et Fort paa det Sted eller et Fort paa det Sted, eller om der skulde anskaffes Kanoner af den Længde og den Lyttelse eller af en anden Længde og Lyttelse. Det fører efter min Dverbevisning ikke til noget Godt, men jeg kjender godt det Land, jeg lever i, og at man skulde kunne bringe Repræsentationen til at holde sig fra en saadan Deltagelse i Detaillerne, mistvivler jeg om; derfor kan det dog gjerne være rigtigt.

Angaaende de øvrige Spørgsmaal, der have været bragte for, er jeg fuldstændig enig med det ærede 5te kongevalgte Medlem (Fischer) og behøver derfor ikke at ytre mig derom. Med Hensyn til Sagen om Rødbj Fjord vil jeg aabent tilstaa, at den staar for mig som noget indviklet. Jeg har ikke nogen bestemt Mening om den i dette Dieblit, men jeg tvivler ikke om, at den ærede Minister har Ret i, hvad han har udtalt, og derfor skal jeg gjerne følge ham i det Særlige. Med Hensyn til Telegrafartagterne forekommer det mig,

at den ærede Minister har fuldkommen Ret. Jeg vil anse det for meget skadeligt, om man optager i Finantsloven Bestemmelser om disse Artter, thi denne Finantslov kan jo ikke let forandres, og det kunde dog gjerne være, at det kunde blive nødvendigt at foretage Forandringer i disse Artter i Navets Løb; men fremfor Alt er jeg enig deri, fordi jeg sætter megen Pris paa, at en Minister siger, det er Grændsen for Repræsentationens Ret, længere gaar den ikke, der begynder Administrationens Ret, og ogsaa hævder det. Det tror jeg er vigtigt for en rolig og god Udvikling af vore politiske Forhold, at vi vide, hvor Grændsen gaar for de forskjellige Statsmagters Rettigheder.

Schlegel: Vi ere vistnok omtrent Alle enige om, at det er en bellagelig Tilstand, at Finantslovens Behandling tager saa overmaade lang Tid. Jeg tror derfor, at der kunde være nogen Anledning til at undersøge, hvilke Grunde der er tilstede, som have foranlediget denne Tilstand, og hvorledes man kan modarbejde den. Jeg tror nu ikke, at Grunden kan søges i, at der er enkelte Uoverensstemmelser mellem Regjeringen og Folkethinget angaaende forskjellige Poster, som Folkethinget ikke vil bevilge, eller som det vil bevilge, medens Regjeringen ikke ønsker dem bevilgede. Det er vistnok ikke muligt, at der skulde kunne tænkes en Finantslov, om hvilken der var fuldstændig Enighed imellem Thinget og Regjeringen; men jeg tror, at selve disse Uoverensstemmelser vilde det neppe kunne medtage overmaade lang Tid at faae berigtigede. Jeg tror, at der er andre Ting, som ere af større Betydning, og det er saaledes allerede fremhævet af ærede foregaaende Talere, at man paa Finantsloven optager Bestemmelser, som ikke med nogen Nødvendighed høre hjemme der. Det er sikkert lidt vanskeligt at træffe Grændser for, hvad der bør staa paa Finantsloven, og hvad ikke, og flere af de Ting, med Hensyn til hvilke vi have hørt anke over, at de ere komne med, kunne maaske til en vis Grad forsvares; men Hovedsagen forekommer mig at være, at man maa gjøre sig Umage for at indstrænke Finantslovens Omraade saaledes, at der derpaa væsentlig kun kommer de Ting, der hvert Aar vende tilbage, og at ekstraordinære Ting ikke optages paa den. Som saadanne ere allerede fremhævede Lønningsstillagene til Embedsmænd, og som en anden Gjenstand ere Telegrafartagterne fremhævede. Uden at skulle udtale mig om det sidste Punkt, hvorvidt det er rigtigt, at Telegrafartagterne bestemmes ved Lov eller ikke, forekommer det mig ikke heldigt, at en saadan Bestemmelse optages paa Finantsloven. Det kan ikke negtes, at, naar man tager saadanne Ting med, saa giver det Anledning til uønskelige Undersøgelser og Forhandlinger, som i flere Retninger spille Liden, uden at kunne siges at være helbige. Men der er endnu en tre-